

NEM TUDSZ

*Vedd át az elméd
irányítását és
cáfolj rá az
esélyeidre!*

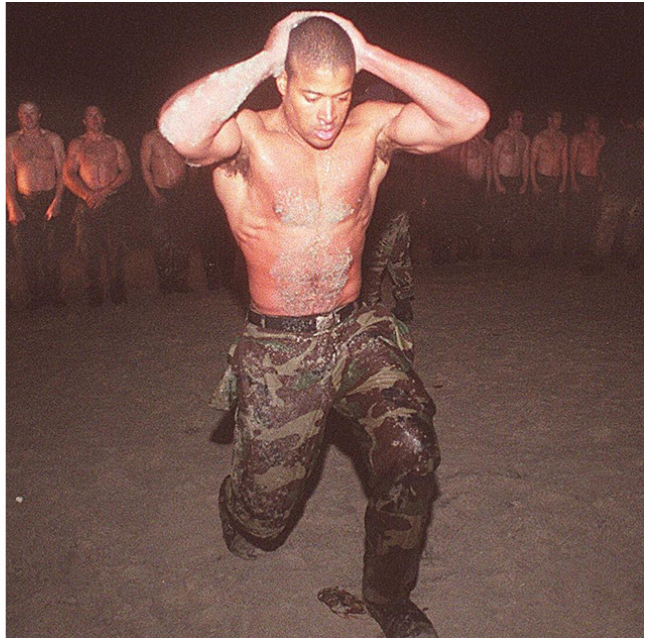
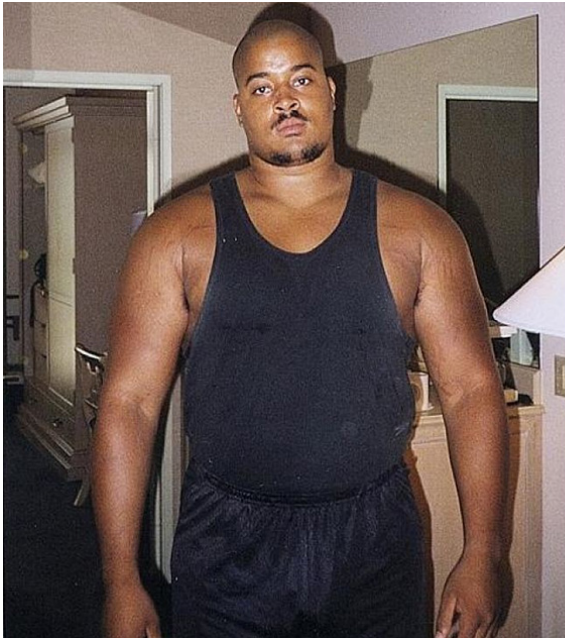
FÁJDALMAT

OKOZNI

DAVID GOGGINS

David Goggins

Nem tudsz fájdalmat okozni

**A VILÁG LEGKEMÉNYEBB KATONÁJÁNAK
HITELES TÖRTÉNETE**

FIGYELMEZTETŐ RENDELET

IDŐZÓNA: 7/24

SZERVEZET: ÖNÁLLÓ KÜLDETÉS

1. HELYZET: Önt az a veszély fenyegeti, hogy olyan kényelmes és elpuhult életet él, hogy anélkül hal majd meg, hogy kiteljesíthetné az Önben rejlő potenciált.

2. KÜLDETÉS: Vesse le elméjének a rabigáját. Egyszer s mindenkorra hagyjon fel az áldozati mentalitással. Életének minden vonatkozásában vállaljon felelősséget. Építsen összetörhetetlen alapokat.

3. VÉGREHAJTÁS:

1. Olvassa el az adott információt elejétől a végéig. Tanulmányozza az összes leírt technikát, és fogadja el mind a 10 kihívást. Ismételje meg a folyamatot. Az ismétlés fogja kérgesre edzeni az elméjét.

2. Amennyiben saját képességeihez mérten a legjobban hajtja végre a feladatot, akkor ez fájni fog Önnek. Ez a küldetés nem arról szól, hogy Ön kellemesebben érezze magát. Arról szól, hogy jobba váljon és nagyobb hatást gyakorolhasson a világra.

3. Ne álljon meg, akkor sem, ha fáradt. Akkor álljon meg, amikor befejezte a feladatot.

BIZALMAS INFORMÁCIÓ: Ennek a feladatnak a végrehajtása egy hőst hoz majd világra. Ez a hős maga lesz.

PARANCSOT ELRENDELTE: DAVID GOGGINS

ALÁRÁS:

A large, stylized handwritten signature in black ink, which appears to read 'David Goggins'.

RENDFOKOZAT ÉS SZOLGÁLATI STÁTUSZ: AZ AMERIKAI EGYESÜLT ÁLLAMOK HADITENGERÉSZETÉNEK NYUGDÍJAZOTT PARANCSNOKA

Bevezetés

Tudod ki vagy valójában, és mire vagy képes?

Biztos vagyok benne, hogy vannak elképzeléseid, de attól még, hogy hiszel valamit, az nem válik igazzá. A tagadás a legmagasabb szintű komfort zóna.

Ne gondold, hogy egyedül vagy ezzel. Minden városban, minden országban, az egész világban milliók róják köreiket az utcán, mint valami zombik, a kényelem rabságában, magukévá téve egy áldozat mentalitást, mit sem sejtven a bennük szunnyadó valódi képességekről. Tudom, mert állandóan beljük botlok, és hallok felőlük és azért is mert egykoron én is közéjük tartoztam.

Nagyon jó kifogással rendelkeztem.

Az élet rossz lapokat osztott nekem. Az életem kisiklott, erőszakban nevelkedtem, a suliban kínoztak, és számtalannál többször csúfoltak négernek.

Szegények voltunk, segélyből éltünk, állami tulajdonú lakást béreltünk, és megfulladtam a depressziótól. A pöcegödör alján éltem az életem, és a kilátásaim vaksötétek voltak, mint az éjszaka egy magánzárkában. Nagyon kevesen tudják milyen ott mélyen, de én tudom. Olyan, mint az ingovány. Megragad, és csak húz lefelé, nem enged a szorításából. Mikor így bánik veled az élet, könnyű az öngyilkos választásokat szokássá tenni, és folyamatosan ismétlődő rossz döntéseinkkel egyre csak sodródni a halál felé.

Az igazság az, hogy szokásunkká tesszük az önmagunkat korlátozó döntéseket. Olyan természetessé, mint a naplemente és olyan alapvetővé, mint a gravitáció. Így van huzalozva az agyunk, ezért a motiváció szart sem ér.

Még a legjobb feltüzelő beszéd vagy önsegítő hack is csak ideiglenes tapasz. Nem fogja újrahunalozni az agyad. Nem fogja felerősíteni a hangod, és felemelni az életed. A motiváció senkit

sem változtat meg. Az életem rossz lapjait, amit osztott a sors, csak én tudtam kijátszani, és csak én tudtam megoldani a helyzetet.

Ezért nyomába eredtem a fájdalomnak, beleszerelmesedtem a szenvedésbe, és szép lassan átformáltam magam a világ leggyengébb senkijéből a világ legtökösebb és legszívósabb csávójává, akit valaha alkotott a Teremtő, vagy legalábbis valami ilyesmi a mantrám.

Nagy eséllyel sokkal klasszabb gyerekkorod volt, mint nekem, és még most is valószínű, hogy baromi jó életed van, de mindegy igazából ki is vagy, kik a szüleid, hol élsz, mivel foglalkozol, vagy mennyi lóvéd van, nagy eséllyel csak 40 százalékát használod ki a valódi képességeidnek.

Szégyen és gyalázat.

Mindannyiunkban sokkal több rejlik.

Évekkel ezelőtt meghívtak egy kerekasztal beszélgetésre a Massachusetts-i Műszaki Egyetemre (MIT). Sosem jártam még egyetemi előadóteremben hallgatóként. Alig csúsztam át az érettségim, ennek ellenére most az ország egyik legnagyobb presztízzsel rendelkező egyetemére voltam hivatalos, hogy részt vegyek egy szellemi állóképességgel kapcsolatos vitában pár szakértő társaságában. Egy ponton egy nagyrabecsült MIT prof azt mondta, mindannyiunkban vannak genetikai korlátok. Áttörhetetlen plafonok. Vannak olyan akadályok, amiket nem lehet áttörni, bármilyen eltökélt is valaki szellemileg. Mikor a genetikai korlátokba ütközünk, a szellemi állóképességnek nem vehetjük hasznát.

Mindenki a teremben úgy tűnt egyetért vele, hiszen egy tapasztalt, nagytekintélyű tanár volt, akinek kutatási területe volt a szellemi állóképesség. Egész életének munkássága erről szólt. Szerintem viszont hülyeség volt, amit mondott, és úgy éreztem, ezzel a tudományt felhasználva mindenkinek kibúvót biztosít.

Csendben voltam, mert körülöttem mind okos emberek ültek, én meg hülyének éreztem magam, de aztán valaki a hallgatóságból felfigyelt az arckifejezésemre és megkérdezte, egyetértetek-e az elmondottakkal. És ha valaki direkt kérdést szegez nekem, akkor nem szégyellem kimondani, amit gondolok.

„Komoly különbség van aközött, ha valaki tanulmányoz valamit vagy át is éli.” mondtam és a prof felé fordultam. „Majdnem mindenkire igaz, amit elmondott, de nem igaz 100 százalékban mindenkire. Mindig lesz 1 százalék, aki befekteti a melót, hogy az esélyeket megcáfolja.”

Ezek után elmondtam a tapasztalataimat. Mindenki képes átalakulni egy másik személyé és elérni olyan dolgokat, ami a szakértők szerint lehetetlen, de nagyon komoly elhatározás, fókusz és egy páncélozott elme szükségeltetik hozzá.

Hérakleitosz, aki egy Krisztus előtti ötödik századbéli perzsa birodalomban született filozófus volt, nagy igazságot mondott a csatamezőn harcoló férfiakról. „Minden száz emberből a harcmezőn nyolcvan csak áldozat, kilenc igazi katona, akiknek a harc megnyerése köszönhető. De van köztük egy... egy igazi harcos.”

Már az első lélegzeted után jogosult vagy a halálra. És arra is jogosult vagy, hogy rátalálj valódi nagyságodra és Igazi Harcosá válj! De rajtad múlik, hogyan készíted fel magad a küzdelemre. Csak te lehetsz képes az elméd mesterévé válni, és egy olyan elismerésekkel tarkított merész életet élni, amit a legtöbben képességeiken túlinak ítélnék meg.

Én nem vagyok egy zseni, mint azok az MIT-n tanító professzorok, de egy vagyok az Igazi Harcosok közül. És az a történet, amit most elmondok, elcseszettnek indult életem hiteles története, megvilágítja majd önmagunk mesterévé válásának az ösvényét, felhatalmaz majd, hogy szembe nézz a valósággal, elszámoltasd magad, túltedd magad a fájdalomon, megtanuld imádni, amitől

félsz, hogy élvezd a kudarcot és teljes életet élj és rátalálj valódi önmagadra.

Az emberek a tanuláson, a szokásaikon és történeteken keresztül változnak. Az én történetemen át megismered majd mire képes az elme és a test mikor maximális képességeiket kihozzuk belőlük, és hogyan lehet ide eljutni. Mikor hajt valami, bármi is az, ami előtted van, legyen ez fajgyűlölet, nemi felsőbbrendűség, sérülések, válás, depresszió, túlsúly, tragédiák, szegénység, ez ad majd üzemanyagot az átváltozásodhoz.

Az itt felvázolt lépések egy fejlődési algoritmushoz vezetnek, ami megsemmisíti a gátakat, dicsfénybe emel, és hosszútávú lelki nyugalmat biztosít.

Remélem készen állsz. Itt az idő, hogy elindulj magaddal háborúzni.

1. Fejezet – „Futottak még” sorsra kellett volna jutnom

A pokol csodálatos környéken helyezkedett el. 1981-ben Williamsville a legszínvonalasabb ingatlanokkal bírt Buffalóban, New York államban. Lombos, barátságos utcáiban modern polgári értékekkel bíró családok ízléses családi házai emelkedtek. Orvosok, fogorvosok, ügyvédek, acélgyárak vezérigazgatói és profi amerikai foci játékosok éltek itt, családonként átlagosan 2,2 gyermekkel. Zsírúj autók, tiszta utcák, korlátlan lehetőségek jellemezték a környéket. Egy élő, lélegző amerikai álom volt minden. A pokol a Paradise Road sarkán levő telken volt található.

Itt éltünk egy háromszintes, négy hálósobás fehér fából készült házban, aminek négyoszlopos tornácáról nyílt Williamsville legszélesebb és legzöldebb gyepű kertje. Volt benne kiskert, háztáji zöldségekkel, és egy kétbeállós garázs, amiben egy 1962-es Rolls Royce Silver Cloud és egy 1980-as Mercedes 450 SLC parkolt és a kocsifeljárón pedig egy fekete vadiúj 1981-es Corvette állt. Mindenki, aki a Paradise Roadon lakott, csúcsragadózó volt, a környék külseje alapján mindenki úgy gondolta a példás Goggins család valóban a társadalom legelitebb tagja. De a csillogó felszín több fényt ver vissza, és így sokkal több dolog rejtve marad a felszín alatt.

A környékbeliek többnyire hétköznapi láttak minket, ahogy 7 órakor a kihajtón induláshoz készülődtünk. Apám, Trunnis Goggins középtermetű, nagyon sármos, bokszoló alkatú fickó volt. Úriszabóval szabott öltönyben járt, széles mosoly és nyitottság jellemezte. Egy tökéletes üzletember látszatát keltette, aki munkába tart. Anyám, Jackie aki 17 évvel volt nála fiatalabb gyönyörűszép, karcsú hölgy volt, mi a bátyámmal jólfésült kölykök voltunk, farmerben és pasztell színű Izod ingekben és hátitáskával jártunk, mint a többi srác. A fehér srácok. A mi gazdag környékünkön biccentéssel üdvözölték egymást a szomszédok,

és így indultak szülők munkába, a gyerekek suliba. A szomszédok azt látták, amit látni akartak. Senki nem akart ennél mélyebben betekintést nyerni. Ez jó is volt így. A valóságban a Goggins család épp hazatért egy fullos éjszaka után. Az agyukat is kidolgozták. És ha a Paradise Road volt a pokol, akkor én az Ördöggel éltem egy fedél alatt. Ahogy a szomszédok becsukták az ajtókat vagy eltűntek a sarkon, apám mosolya ördögien fenyegető tekintetbe ment át. Parancsokat kezdett osztogatni aztán ledőlt egy kicsit még aludni, de a mi munkánk itt még nem ért véget. A bátyám az ifjabb Trunnis Goggins, és én el kellett, hogy jussunk valahova, ahova kialvatlan anyánk kellett elvigyen minket.

1981-ben voltam elsőosztályos az általánosban és valóban ködösek voltak a sulis napjaim. Nem azért, mert nem bírtam volna a tananyaggal – ebben az időszakban még nem voltak nehezek a tárgyak – hanem azért, mert képtelen voltam ébren maradni. A tanár csengő-bongó hangja altatóként hatott rám, a kezem keresztbe fontam magam előtt a padon, ez volt a puha párnám. Majd hirtelen újra hallottam a tanár éles hangját – mikor épp alváson ért – ezúttal váratlan ébresztőóráként, ami leállíthatlanul bömböl ezerrel. A kiskorú gyerekek olyanok, mint a szivacs, ami mindent magába szív. Minden szót és elgondolást magukévá tesznek, hogy alapokat építhessenek, amire majd az életüket meghatározó készségeket építik. Olvasni, betűzni, osztani és szorozni tanulnak. Én nem így voltam ezzel. Mivel én átmelóztam az éjszakákat, képtelen voltam bármire is koncentrálni, az ébren maradás az egyedüli célom.

A szünetekben meg a tornaórákon változott csak meg a helyzet. Ott könnyen ébren tudtam maradni. A nehezebb ügy a rejtőzködés volt. Nem hagyhattam, hogy lecsússzon rólam az ingem. Rövidgatyát nem vehettem föl. A sérüléseim olyan figyelemfelkeltő jelek voltak, amiket ha meglát valaki, tudtam, még többet kapok majd belőlük. Ennek ellenére a játszótéren és az osztályban úgy éreztem, biztonságban vagyok, legalábbis egy ideig. Ide nem tud bejönni, fizikailag legalábbis nem tud. A bátyám

hatodikban, a középiskola első évében volt hasonló helyzetben, mint én most. Takargatnia kellett a sebeit és lopnia kellett egy kis alvásidőt, mert amikor kicsöngettek, kezdetét vette a nagybetűs élet.

Williamsville-ből Buffalo Masten negyedébe kábé félórás volt az út, de a hely akár a világ másik részén is lehetett volna. Hasonlóan kelet Buffalohoz, Masten egy főleg feketékből álló városias környék volt, aminek a peremén kicsit keményebb viszonyok uralkodtak, de annyira még nem volt gettószerű a történet. Még működött akkoriban a Betlehem Acélművek és Buffalo volt a nagy amerikai acélváros. A legtöbben a városban a feketék és fehérek is stabil szakszervezeti állásokban melóztak és bérből, fizetésből éltek, ami azt jelentette, hogy Mastenben korrekt volt az élet. Apámnak meg mindig futott a szekér.

Mire húsz éves lett, egy Coca-Cola elosztóláncért felelt, és négy útvonalon is ő volt a főnök. Jó pénz volt ez fiatal kölyökként, de neki még nagyobbak voltak az álmái és a jövőre szegezte a tekintetét. A jövője négy keréken futott, amit diszkózene kísért. Mikor egy helyi kenyérgyár bezárt kibérelte az épületet és megépítette Buffalo legnagyobb rollerskate azaz görkori pályáját.

10 évet előre ugorva a Skateland átköltözött a Ferry utcába, ami majdnem egy teljes háztömb volt, Masten negyed szívében. A pálya fölött egy bár is nyitott, amit Vermillion Teremnek nevezett el. Az 1970-es években ez volt „A” hely Kelet Buffalóban, itt találkozott anyámmal is, mikor ő 36, anyám pedig 19 éves volt. Első alkalommal engedték el bulizni. Jackie katolikus neveltetésben részesült. Trunnis pedig egy lelkésznek volt a fia, és nagyon értett a nők nyelvén. Hívőnek tette magát könnyen levette a lábáról anyámat. Valójában elvarázsolta a dumájával.

Az ifjabb Trunnis 1971-ben született. Én 1975-ben, és mire hat éves lettem, a rollerskate diszkóláz a csúcson volt. A Skateland minden este zsongott. Mi általában délután ötre értünk oda, a

bátyám a snackeknél ügyködött - pattogatott kukoricát, pizzákat és hot-dogokat csinált, pakolta a piákat a hűtőbe – én meg a görkorikat rendeztem be, stílus és méret alapján. Minden délután egy pár fokú kislétrára állva aerosollal kellett lefújnom a görkorikat, és a gumifékbetéteket kicserélnem. Aerosolfelhőben úsztam egész este, nem ment ki a szag az orromból. A szemeim vérben forogtak. Csak ezt a szagot éreztem órákon át. De mivel mindez eltérített, ezért tudomást sem volt szabad vennem erről, fegyelmezetten kellett végeznem a dolgom. Apám a DJ pult mögött állt, és ha eltűnt egy pár kori, akkor nekem reszeltek. Mielőtt kinyitottunk volna, egy nálam kétszer akkora moppal kellett felsikálnom a görkori pályát.

A Skatelandben 6 évesen

Kábé 6 órakor anyám vacsizni hívott minket a hátsó irodába. Tagadásban élt, de az anyai ösztönei dolgoztak benne és ez látványosan meg is mutatkozott, színlelte, mintha normális életet élnénk. Minden este az irodában letett két villanyrezsót a földre, maga alá húzta a lábát és egy háromfogásos kaját készített – sültet, krumplit, ceruzababot és sütit, amíg apám telefonokat intézett és könyvelt.

Jól főzött anyám, de mind tudtuk, hogy ez a családi vacsora távol állt attól, amit a legtöbb család fogyaszt. Ezen felül sebtében kellett bekapnunk a kaját. Nem lehetett kiélvezni, mert hétkor már nyitottunk, kezdődött a show, és fullosan előkészülve a helyünkön kellett lennünk. Apám volt a seriff, mikor a DJ pulthoz lépett, mindenkit szemmel tudott tartani. Mindentlátó szemeivel fürkészte a termet és ha elcsesztél valamit, akkor az nagyot szólt. De az is lehet, hogy még a hangot megelőzve a bőrödön érezted, hogy hibáztál.

A fenti reflektorok éles fénnel világítottak, de mikor letompítottuk, a pálya úszott a piros fények árjában, a diszkógömb szerteszét szórta a színeket és a varázslatos korcsolya fantáziavilág életre kelt. Hét közben vagy hétvégén, korcsolyázók százai nyomultak be a bejárati ajtókon. Legtöbbször családok jöttek, 3 dollár belépődíjat fizettek, és fél dollárt a korcsolyákért, még mielőtt a pályára léptek volna.

A bérlést teljes egészében én intéztem. A kis létrát, mint egy mankót cipeltem magammal, nem is láttak enélkül engem a vevők. A nagyobb korik lent voltak a pult alatt, de a kis méretek meg annyira fent, hogy a létrázásom miatt folyamatosan neveltség tárgya voltam. Anyám volt az egyedüli pénztáros. Mindenkitől ő szedte a belépőt és apámnak, Trunnisnak a pénz jelentett mindent. Számolta az embereket, ahogy jöttek befelé, és nagyon jól tudta mennyinek kell a kasszában lenni zárás után. És akkor volt szerencsénk, ha mindent ott is talált.

Minden pénz az övé volt. Mi sohasem kerestünk egy centet sem. Anyám sem. Nem volt sem bankszámlája, sem hitelkártyája. Mindent apám kezelt és tudtuk, mi történik, ha egyszer akár egy dollár is eltűnik a kasszából.

Erről persze egy vendégnek sem volt tudomása. Számukra a Skateland egy családi tulajdonú és üzemeltetésű álomfelhőnek tűnt. Apám pörgette a diszkó, funk, és korai hip-hop slágereket

visszhangzó bakelit lemezeket. A falakról is csak úgy zengett a basszus, Buffalo kedvenc szülötte Rick James, George Clinton Funkadelic együttese, és a hip-hop forradalmár Run DMC első slágerei. Voltak srácok, akik gyorskoriztak. Én is imádtam, ha gyorsan mehettem, de voltak profi görkörös táncosaink is, és nagyon funkyvá tették a parketten folyó bulit.

Az első két órában a szülők lent maradtak, és koriztak, vagy nézték a gyerekeiket, aztán szép lassan felszivárogtak a bárba, és mikor már jó sokan fent voltak, apám is lelépett, és felment hozzájuk. Apám volt a nem hivatalos polgármestere Mastennek és igazi romlott politikai játszmákat játszott. A vendégekre utazott, és senki nem tudta a vendégek közül, akit nagy baráti öleléssel fogadott, meg ingyen italt töltött nekik, hogy valójában kurvára leszar mindenkit. Csak dollárjelek voltak az emberek a számára. Ha ingyen piát adott valakinek, azt azért tette, mert tudta, hogy két három pohárral úgyis rendel majd még.

Volt olyan, amikor egész éjjel nyitva voltunk, meg voltak görkori maratonok is, de általában a Skateland 10-kor bezárt. Anyám, bátyám és én ekkor láttunk munkához, a véres tamponokat kibányásztuk a szaros vécékagylókból, kiszellőztettünk, hogy ne legyen átható a marihuána szag, késsel felkapartuk a pályára köpött rágógumikat, kipucoltuk a snack pultot és leltáraztunk. Éjfél előtt pár perccel félholtan nyugovóra tértünk az irodába. Anyám az irodai kanapén takaróval betakart minket, tesómmal fejtől-lábtól feküdtünk, ahogy a padló még mindig a basszustól remegett ütemesen.

Anyám még mindig robotolt.

Attól a pillanattól kezdve mikor a bárba belépett, Trunnis vagy az ajtóhoz állította, vagy mint egy igavonó szamarat dolgoztatta, és küldte le a pincébe a karton piákért. Mindig volt mit tennie, meg sem állt, míg apám folyamatosan szemmel tartotta a bárból.

Ezekben az időkben Rick James, aki buffalói születésű sztár és apám egyik legközelebbi barátja volt, mindig a kinti járdán parkolta le az Excaluburját. A kocsija önmagában hirdetőoszlopként szolgált: Superfreak itt van az épületben. De nem ő volt az egyedüli híresség, aki hozzánk járt. OJ Simpson volt az egyik legnagyobb sztárja akkor az NFL-nek és a Buffalo Bills csapattársaival együtt, rendszeresen megfordultak nálunk, hasonlóan Teddy Pendergrasshoz vagy a Sister Sledge-hez. Ha nem mondanak semmit a nevek, guglizzd ki őket.

Talán, ha idősebb lettem volna, vagy az apám jó ember lett volna, még büszke is lettem volna arra, hogy egy ilyen popzenei örökségünket meghatározó időben történelmi pillanatokat élek át, de a kisgyermek nem ilyen életre vágyik. Olyan érdekes, hogy mindegy mivel foglalkoznak a szüleink, egy finomra hangolt beépített erkölcsi irányítással rendelkezünk. Mikor hat, hét, nyolc éves vagy, tudod mi a helyes és mi az, ami kibaszottul nincs rendjén. És mikor beleszületsz a terror és fájdalom viharába, tudod, hogy valami nem stimmel, nem így kellene lennie és a valóság állandóan élesen ingerel, mintha egy szilánk lenne az agyadban. Dönthetsz úgy, hogy oda se figyelsz rá, de a lüktetés mindig ott van, éjjel-nappal ahogy az egész egy egybefolyó homályos emlékké nem alakul.

Néhány pillanat kiemelkedik és az egyik, ami most eszembe jut mai napig kísért. Aznap anyám kicsit korábban lépett be a bárba, és apámat egy kábé tíz évvel fiatalabb nővel látta meg enyelegni. Trunnis észrevette, hogy nézi őket, és vállat vont. Anyám figyelte apámat és a nőt, és közben két kupica Johnny Walkert töltött magának, hogy lenyugtassa magát. Apám látta ezt és egyáltalán nem tetszett neki.

Anyám tudta, hogy mennek a dolgok. Tudta, hogy apám Fort Erie-ben prostikat futtat a Kanadai határon túl. Volt egy álcázott nyári rezidencia, ami Buffalo egyik legnagyobb bankja elnökének tulajdonában volt, és apám kéjlakjaként szolgált. Erre a

találkahelyre szállította a Buffalo-i bankároknak kurvákat az apám, és mikor kicsit nagyobb hitelkeretre volt szüksége, mindig megkapta. Anyám tudta, hogy az a nő az egyik kurva apám istállójában. Láttam már korábban. Egyszer rajtakapta őket, amikor apám a Skateland iroda kanapéján kefélt a csajt, azon az ágyon, amin mi minden este aludtunk. Mikor rájuk nyitott, a nő csak mosolygott. Apám vállat volt. Nem, anyám nem volt buta liba, de mikor ezt a saját szemével látta, az égetően fájt.

Éjfélkor az egyik biztonsági őrünnel elment anyám, hogy betegyen a bankba pénzt. A fickó könyörgött neki, hogy hagyja ott apámat. Azt mondta neki, hogy még aznap este lépjen le. Lehet, hogy tudta mi jön. Anyám is tudta, de nem szökhett el, semmilyen szinten nem volt független, és minket nem akart apám fogságában hagyni. Ezen felül még a lakhatási jogait sem tarthatta volna meg, mert apám mindig elutasította a házasságot. Ez rejtély volt korábban a számára, de mostanra már kezdett értelmet nyerni, miért is tette. Anyám egy stabil értékrendű középosztálybeli családból származott, és mindig erkölcsösen viselkedett. Apám utálta ezt benne, a kurváival jobban bánt, mint vele és így tudta csapdában tartani. Anyám 100 százalékban apámtól függött, ha úgy dönt, hogy elhagyja, semmit nem vihetett volna magával.

A bátyám és én sosem aludtunk jól Skatelandban. A plafon folyamatosan rengett, mert az iroda pont a táncparkett fölött helyezkedett el. Mikor anyám aznap este bejött, én már fenn voltam. Mosolygott, de én láttam a szemében a könnyeket, és mikor magához vett gyengéden, éreztem rajta a whiskyt is. Apám is idegesen benyitott utána, le volt izzadva. Kivette a párnám alól a stukkert (Igen, jól hallottad, egy töltött fegyver volt a párnám alatt, amin hat évesen aludtam!) megvillantotta, mosolygott mielőtt a lábán levő pisztolytáskába becsúszta. Másik kezében két papír bevásárlószatyor készpénz volt, nagyjából 10000 dollár, mindez eddig egy átlagos estének tűnt.

A szüleim nem beszéltek hazaúton, bár érződött, hogy érlelődik köztük a feszítő. Anyám nem sokkal 6 előtt állt fel a kocsifejhajtóra, a szokásoshoz képest kicsit korábban. Trunnis kikászálódott a kocsiból, kikapcsolta a riasztót, ledobta a konyhapultra a pénzt és felment az emeletre. Mi követtük. Anyám újra befektetett minket az ágyba, homlokon csókolt, lekapcsolta a villanyt és a szülői hálóba ment, ahol apám már lecsatolt övvel a kezében várta. Apám nem szerette, ha valaki nyilvánosan rá mereszi a szemét.

„Ezt az öv csak azért érkezett ide Texasból, hogy megostorozzon.” mondta nyugodt erővel a hangjában. Aztán meglendítette az övet. A csat volt a korbács végén. Volt, mikor anyám védekezett és visszatámadott, aznap este is így történt. Egy márvány gyertyatartót vágott apám fejéhez. Ő elhajolt, az pedig a falba csapódott. Anyám a fürdőbe rohant, magára zárta az ajtót, a vécére guggolt. Apám berúgta az ajtót, visszakézből hatalmasat adott neki. Az ütéstől anyám a falba verte fejét. Alig volt eszméleténél, mikor apám megragadta a hajánál fogva és lerángatta magával a hallba.

A bátyám és én is felriadtunk addigra a hangok miatt és láttam, ahogy apám anyámat a hajánál fogva levonszolja a lépcsőn. Aztán föléhajolt az övvel a kezében. Anyám homlokától az ajkáig csurgott a vér, és a vér látványa kiverte nálam a biztit. Abban a pillanatban az utálat legyőzte a félelmet. Lerohantam, és apám hátára ugrottam, öklömmel verni kezdtem, és hátulról a szemébe kaptam. Nem gondolta, hogy ilyen történhet, térde esett. Én tovább üvöltöttem.

„Ne verje anyámat!” kiabáltam. A földre lökött, és fenyegetően közelített az övvel felé, aztán anyám felé fordult.

„Gengsztert nevelsz belőle.” mondta, és félig mosolygott.

Összegömbölyödtem, ő pedig elkezdett verni az övvel. Éreztem, ahogy szakad fel a bőr a hátamon, ahogy anyám odakúszott a bejárati ajtónál levő irányítópulthoz, és megnyomta a pánik

gombot. Szirénázni kezdett az egész ház. Apám megmerevedett, felnézett a plafonra, beletörölte a száját az ingujjába, vett egy mély lélegzetet visszadugta az övét, és felment, hogy a fürdőben rendbe szedje az ábrázatát. Tudta, hogy a rendőrség már úton van felénk.

Anyám megkönnyebbülése nem volt hosszú életű. Mikor a zsaruk kijöttek apám már az ajtóban várta őket. A rendőrök benéztek, látták anyámat pár lépéssel apám válla mögött. Anyám arca fel volt puffadva, a verésről tanúskodott és vér száradt rajta. De akkoriban más idők jártak. Nem volt még #metoo hashtag. A zsaruk ügyet sem vetettek anyám személyére. Trunnis simán kimagyarázta magát valami felszínes dumával. Van néha mindenkinél egy kis otthoni csetepaté.

„Nézzenek csak körül. Úgy tűnik mintha rosszul bánnék az asszonnyal?” kérdezte őket. „Nercbundákat és gyémántgyűrűket veszek neki. A lelkem is kidolgozom érte, hogy mindene meglegyen amit csak akar, erre egy márvány gyertyatartót vág a fejemhez. El van ez a nő kényeztetve.”

A rendőrök együtt kuncogtak apámmal, ahogy ő a kocsijukhoz kísérte őket. Egy kérdést sem tettek fel anyámnak a történeteikről. Aznap reggel már nem volt több erőszak. A pszichológiai károkozás megtörtént. Ettől fogva világos volt számunkra, hogy ami a rendőrséget és apámat illeti, vadászdíj van. És mi vagyunk a menekülő vadak.

A rákövetkező évben nem sokat változott a napi beosztásunk. A verések folytatódtak. Anyám próbálta leplezni a problémát, pár apró örömet biztosítva nekünk. Tudta mindig, hogy cserkész szeretnék lenni, ezért beíratott a helyi cserkészcsapatba. Mai napig emlékszem, a tengerészkek cserkészegyenruhára, amit egy szombati napon vettem fel. Nagyon büszkén viseltem, mert egy pár óra erejéig végre színlelni tudtam, hogy normális körülmények között élő gyerek vagyok. Anyám mosolygott és indultunk el otthonról. A büszkeségem és az ő mosolya nemcsak a cserkészegyenruhának volt köszönhető. Mélyebbről jött minden.

Lépéseket tettünk, hogy találjunk valami pozitívot, kilátástalan helyzetünk ellenére. Az egész szituáció bizonyítéka volt annak, hogy nem vagyunk teljesen megfosztva minden hatalmunktól és van értelme a létezésünknek.

Apám épp akkor ért haza a Vermillion Teremből.

„Ti ketten meg hova tartotok?” Nézett rám. Lesütöttem a szemem. Anyám a torkát köszörülte.

„Elviszem Davidet az első cserkész klubtalálkozójára.” mondta gyengéden.

„A pokolba is, még mit nem!” ahogy felnéztem kinevetett, ahogy a szemembe könnyek gyűltek. „A lovira megyünk!”

Egy órán belül ott voltunk Batavia Downsban, egy régivágású ügetőpályán, ahol a zsokék kis kétkerekű hajtón a lovak mögött ülve hajtják a lovakat. Apám ahogy beléptünk a kapun, azonnal vett egy kitöltendő űrlapot, hogy fogadhasson. Mindhárman órákon át csak azt figyeltük ahogy teszi fel a tétet, cigiről cigire gyújt, issza a whiskyt és dühöng, mert minden ló, amire csak tett, megfosztotta a vagyonától. Apám tajtékzott, szidta a hazardírozás isteneit, tiszta hülyének tűnt, én meg próbáltam összekuporodni mintha ott sem lennék, mikor valaki elsétált mellettünk, de így is észrevehető voltam. Én voltam az egyedüli kisrác, aki cserkészegyenruhát viselt. Én voltam valószínűleg az első és utolsó fekete kölyök, akit ott ilyen ruhában látnak, de az egyenruha, mint tudjuk csak egy hazugság volt. Cserkész szerettem volna lenni, de csak színjáték volt az egész.

Trunnis súlyos ezreket vesztett aznap, egész úton hazafelé be sem állt a szája, kérges és nyers volt a hangja a cigaretta miatt. A hátsó ülésen nyomorogtunk a bátyámmal, és mikor apám kiköpött az ablakon, a slejm mindig az arcomba csapódott vissza. Undorító nyálának minden cseppje méregként égette az arcom, és az utálatot csak erősítette bennem. Azóta nagyon jól megtanultam, hogy a legjobban úgy kerülhetem el a verést, ha elfordítom a tekintetem, láthatatlanná válok, kilebegek a testemből és bízom

benne, hogy nem vesznek észre. Nagyon jól kigyakoroltam ezt a technikát az évek során, de most úgy éreztem betelt a pohár. Nem tudok tovább elrejtőzni az Ördög elől. Aznap délután, ahogy a sztrádára kanyarodtunk és apám csak folytatta a palávert, a hátsó ülésről egy veszett kutya nézésével néztem rá. Hallottad már azt a mondást, hogy a hit legyőzi a félelmet? Nálam az utálat győzte le a félelmet.

Belenézett a tükörbe és látta.

„Akarsz valamit mondani?!”

„Egyébként sem kellett volna a lovira mennünk.” mondtam.

A bátyám is úgy nézett rám, mintha elment volna az eszem, hogy ilyet mondok.

Anyám feszengett az anyósülésen.

„Is-mé-teld meg.” A szavakat lassan ejtette ki, rettegés lett úrrá a levegőben. Nem mondtam semmit, ezért elkezdett hátra nyúlkálni, hogy pofán vágjon. De kicsi voltam, könnyen el tudtam bújni előle. Az autónk jobbra-balra kacsázott, ahogy hátrafordult felém, de az ökle csak a levegőt érte. Alig érintett meg, és ez csak fokozta a haragját. Csendben vezettünk haza, majd megszólalt.

„Mikor hazaérünk le fogod vetni a ruháidat.” mondta.

Ezt olyankor szokta volt mondani, mikor igazi nagy verésre készült, amit nem lehetett megúszni. Én azt tettem, amit mondott. felmentem a hálósobámba, levettem a ruháimat, lesétáltam a hallba, aztán az ő szobájába, becsuktam az ajtót, lekapcsoltam a villanyt, keresztbe hason feküdtem az ágy sarkán, lábam lelógatva, pucér seggel. Ez volt az eljárás. Apám maximális fizikai és pszichológiai fájdalomra tervezte a veréseket.

Maga a verés is brutális volt, de a várakozás volt a legrosszabb része. Nem láttam az ajtót magam mögött, ő meg nem siette el a dolgot, hagyta hadd vegyen teljesen birtokba a félelem. Mikor nyílt az ajtó, a félelem elérte a csúcspontját. Még ilyenkor is tök sötét volt a szobában, nem láttam oldalra és nem tudtam felkészülni az első csapásra, csak akkor mikor már éreztem. Nem

csak pár övcsapást kaptam. Nem tudom mennyi volt, de mivel sosem számolta, ezért sosem tudtuk mikor áll majd le.

A verés hosszú perceken át húzódott. A fenekemen kezdte, de annyira égető volt a fájdalom, hogy mindkét kezemmel védtem magam, ezért aztán lefelé a combomon folytatta. Mikor a combjaimat kezdtem védeni, akkor a hátam alsó felét korbácsolta. Több tucatszor vert meg az övvel, levegőhöz sem jutott a végén, köhögött és úszott a verejtékben. Én is nehezen lélegeztem, de nem sírtam. Túl valóságos és eleven volt a gonosz benne, és az iránta érzett utálatom bátorrá tett. Megtagadtam az élvezetet a gennyládától. Felálltam, szembe néztem az Ördöggel, bebicegtem a szobámba és a tükör elé álltam. Hurkák borították a testem és véraláfutás voltam nyakamtól a térdkalácsomig. Jó pár napig nem mentem suliba.

Mikor folyamatosan vernek, a remény elpárolog, és bár megkeményíted az érzelmeid, a rajtad ejtett sebek bediffundálnak a tudatalattidba. Miután számtalan verésnek volt szenvedő alanya és szemtanúja, ez a verés egy maradandó ködbe burkolta anyámat, már csak üres külső burka volt annak a nőnek, aki egykoron apámra igent mondott. Figyelmetlen volt, mindig máshol járt csak akkor tért vissza, ha nevéen szólította valaki. Akkor hip-hopp, mint egy csicska, már ugrott is. Nem tudtam akkor, hogy ezidőtájt az öngyilkosság gondolata foglalkoztatta.

Az öcsémmel egymáson éltük ki a fájdalmunkat. Vagy ülve vagy állva bokszoltunk egymással, mindig ő támadt rám. Általában az egész csak játéknak indult, de mivel négy évvel idősebb és sokkal erősebb is volt nálam, minden erejét beleadta. Mikor földre estem és felálltam, újra azonnal teljes erőből ütött, és úgy üvöltött torka szakadtából, mint Bruce Lee a „Sárkány közbelép”-ben, bosszúvágytól eltorzult arccal.

„Nem tudsz fájdalmat okozni nekem! Csak ilyen kibaszottul kevésre vagy képes?” kiáltottam vissza. Tudatni akartam vele, hogy sokkal több fájdalmat vagyok képes elviselni, mint amennyit

ő okozni képes nekem, de amikor elszenderedtem a nap végén, véget ért a verekedés, és nem lehetett már elrejtőzni sehova, az ágyba vizeltem. Majdnem minden áldott nap.

Anyám minden napja egy túlélési lecke volt. Olyan gyakran hallotta azt, hogy a személye szart sem ér, hogy elkezdte elhinni. Mindent, amit tett, azért tette, hogy apám ne verjen minket vagy az ő seggét ne korbácsolja meg, de láthatatlan botlódrótok vették körül, és sokszor mindaddig nem vette észre, hogy hol vagy mikor ütközik ezekbe, amíg túl késő nem volt, és apám pofozózsákat nem csinált belőle. Más alkalmakkor volt, hogy tudta, hogy csúnyán kapni fog.

Egyik nap korábban jöttem haza a suliból, mert a fülem durván begyulladt és befeküdtem az anyám oldalára a szüleim franciaágyába, a fülem lüktetett a fájdalomtól. Minden lüktetés egyre csak erősebbé tette az utálatot bennem. Tudtam, hogy nem mehetek orvoshoz, mert apám semmi ilyenhez nem járult hozzá, se orvosra, se fogorvosra nem akart a pénzéből költeni. Egészségbiztosításunk sem volt, se házi orvosunk, se fogorvosunk. Ha megbetegedtünk vagy lesérültünk csak annyit mondott, hozzuk helyre magunkat, nem volt hajlandó semmi olyanért pénzt kiadni, aminek ő, Trunnis Goggins nem volt közvetlen hasznélvezője. A gyerekei egészsége pedig nem esett ebbe a kategóriába, és ez kurvára felbaszta az agyam.

Körülbelül egy fél óra múlva anyám feljött, hogy megnézze, hogy vagyok, és mikor a hátamra fordított látta, hogy vér folyik ki a fülemből és a nyakamra majd a párnámra ömlik.

„Ennyi volt.” mondta „Velem jössz.”

Kivett az ágyból, felöltöztetett, a kocsihoz segített, de még mielőtt be tudta volna indítani a kocsit, apám már loholt le értünk.

„Mit képzeltetek hova mentek?”

„A sürgősségire.” mondta anyám és beindította a kocsit. Már majdnem kirántotta apám a kocsiajtót, de anyám gyorsabb volt,

gázt adott és elporzott a kocsival, állva hagyva apám, aki aztán tombolva tért vissza becsapva maga mögött a bejárati ajtót. A bátyámért kiáltott.

„Fiam, ide nekem egy üveg Johnny Walkert” Trunnis Jr. Hozott neki egy üveg piros Johnnyt és egy whiskys poharat a bárból. Csak töltötte magába az italt apám, dupla után duplát. Mindegyik a pohár egyre csak forrósította a poklot. „Te és David erősek kell legyetek!” Harsogta. „Én nem két kis buzit nevelek! De ha minden alkalommal mikor valami kis bibi van orvoshoz mentek, akkor buzik lesztek baszod! Érted fiam?” A bátyám csak bólintott megkövülten. „A te neved Goggins, és mi egyszerűen lerázzuk magunkról a kórt!”

Az orvos szerint, aki kivizsgált aznap este, anyám az utolsó percben ért be velem. Annyira el volt fertőződve a fülem, hogy ha tovább várunk, a bal fülemre megsüketültem volna. Egész életemre. Kockáztatta a testi épségét miattam, de tudtuk, hogy meg kell fizetnie ezért. Vágható volt a csend a hazautunkon.

Apám még mindig a konyhaasztalnál fortyogott, mikor a Paradise Road-ra fordultunk, a bátyám továbbra is töltötte a poharába a whiskyt. Az ifjabb Trunnis félt apámtól, de egyben istenként is tisztelte, apám megbabonázta a bátyám. Mint elsőszülöttel, vele sokkal jobban bánt. Apám őt is leteremtette, de eltorzult agyában az ifjabb Trunnis volt a herceg. „Ha felnősz azt akarom, Te vedd át majd a ház urának a szerepét.” mondta neki „és ma este megmutatom hogyan is kell ezt csinálni.”

Pár percre rá, hogy visszatértünk és bejöttünk a bejárati ajtón apám eszméletlenül verte anyámat, de a bátyám nem tudta végignézni. Amikor az ökölcsapások mennydörgésként robbantak, bátyám a szobájában kuksolt. Nem vett tudomást a sötét erőről, az túl nagy súllyal nehezedett volna rá, nem lett volna képes elbírnival ezt a terhet. Én viszont mindig kibaszott közlelől figyeltem a terrort.

A nyári időkben a hétközben sem volt pihenőnk, de akkor legalább jó messzire eltekertünk a bátyámmal a bringákon és távol is maradtunk, amíg csak tudtunk. Egyik alkalommal mikor hazatértem, rendesen a garázsból jöttem be a házba. Apám délutánonként mélyen aludt, szóval gondoltam tiszta a terep. De rosszul hittem. Apám paranoiás volt. Sok simlis üzlete miatt ellenségei is voltak szép számmal, és amikor elmentünk otthonról, bekapcsolta a riasztót.

Mikor kinyitottam az ajtót, szirénázni kezdett minden, nekem meg összerándult a gyomrom. Hallottam, ahogy nyikorog a lépcső és tudtam itt a vég. Lejött a lépcsőn barna frottírköntöseben, pisztollyal a kezében, és az ebédlőből a nappaliba ment, a pisztolyt maga előtt tartva. Láttam a fegyver csövét, ahogy a sarokról közelít felém. Ahogy befordult meglátott, de nem eresztette le a stukkert. A szemeim közé célzott. Farkasszemet néztem vele. A talpam a padlóhoz ragadt. Senki más nem volt a házban, és egyik énem azt várta, hogy meghúzza majd a ravaszt, életem ezen pontján már tökmindegynek éreztem, hogy meghalok, vagy élek tovább. Egy leharcolt nyolc éves voltam, kurvára belefáradtam már a faterom erőszakos faszságaiba, és a Skatelandtól is felfordult a gyomrom. Egy-két percig csak állt, aztán leeresztette a stukkert és felment az emeletre.

Ezekben az időkben nagyon egyértelműen lehetett érezni, hogy a Paradise Roadon lesz valaki, aki nem ússza meg élve a szitut. Anyám tudta, hol tartja apám a harmincnyolcasát. Voltak napok, amikor mérte az időt, követte és elképzelte, hogyan is fog majd történni a dolog. A Skatelandbe két külön autóval jártak, anyám fogja majd apám stukkerét, ami a párna alatt van, mielőtt apám magához venné, hazahoz minket korábban, lefektet, és bevárja amíg apám hazaér. Mikor beáll apám a kocsival, kilép a bejárati ajtón és lepuffantja, mint egy kutyát a saját kocsibeállójában – aztán hagyja hadd találjon rá reggel a tejesember a megmerevedett, hideg hullájára. A nagybátyáim, anyám bátyái,

lebeszéltek erről, de abban egyetértettek, hogy valami komoly dolgot kell tenni vagy anyám lesz, aki holtan hever majd a földön. Egy régi szomszédunk mutatta meg anyámnak a menekülő utat. Betty korábban a Paradise Roadon lakott szemben velünk, de elköltözésük után is tartották anyámmal a kapcsolatot. Betty húsz évvel volt idősebb anyámnál, és jóval bölcsebb volt nála. Bízatta anyámat, hogy már hetekkel előtte készítse elő a szökési tervét. Az első lépés egy saját névre szóló hitelkártya volt. Ez azt jelentette, hogy újra Trunnis kegyeibe kellett férkőznie, mert apámnak is alá kellett írni az igénylőlapot. Betty elmondta azt is anyámnak, hogy titkolja el apám elől a barátságukat.

Pár héten keresztül anyám Trunnis kedvébe járt, és ugyanúgy bánt vele, mint annak idején amikor még csillogó szemű tizenkilenc éves szépség volt. Ugyanúgy elhitette vele, hogy ő az isten és mikor elé csúsztotta az igénylőlapot, apám boldogan hozzájárult, hogy legyen egy kis zsebpénze, amivel anyám majd önállóan gazdálkodik. Mikor megérkezett a kártya, anyám egyre csak tapogatta a műanyag széleit a borítékban és nyugtató érzés töltötte el. Fogta és maga előtt tartotta. Úgy fénylett a kezében, mint valami arany belépőjegy.

Pár nappal később hallotta, ahogy apám mindennek elhordja a telefonban, ahogy az egyik barátjával beszélt, miközben reggeliztünk a bátyámmal a konyhaasztalnál. Betelt nála a pohár. Odasétált az asztalhoz és azt mondta. „Elköltözöm apátoktól. Maradhattok, vagy jöhettek velem.”

Apám totál le volt sokkolva és a bátyám is, de én úgy ugrottam ki a székből mintha égne, felkaptam pár fekete szemeteszsákot és azonnal felmentem pakolni. Egy idő után a bátyám is elkezdett pakolni. Mielőtt elmentünk még volt egy utolsó négyes találkozásunk a konyhasztalnál. Trunnis csak bámulta anyám, sokk és megvetés keveredett a tekintetében.

„Semmi nincs és egy senki vagy nélkülem.” mondta. „Iskolázatlan vagy, se pénzed, se kilátásaid nincsenek. Egy év múlva a sarkon

kurválnoksz majd.” Szünetet tartott és aztán a bátyámra és rám nézett. „Ti meg kis buzik lesztek majd. És ne gondold Jackie, hogy valaha is visszaengedlek ide. Öt percre rá, hogy kilépsz már egy másik csaj forrósitja föl majd az ágyamat és az ágyékomat.”

Anyám bólintott és felállt. Teljes fiatalkorát feláldozta ennek a férfinak, szívét-lelkét beleadta, de ennyi volt, nincs tovább. Nagyon keveset pakolt be a múltjából. Otthagytta a nercbundákat és a gyémántgyűrűket. Apám odaadhatja majd ezeket az újabb kurváinak, gondolta anyám magában.

Trunnis nézte hogyan pakoljuk tele anyám Volvoját a cuccokkal (Ez volt az egyedüli kocsi, amibe sosem ült be), a bringákat a hátulsó részhez rögzítettük. Lassan indultunk el, először meg se moccant, de mikor a sarkon befordultunk láttam, hogy a garázs felé indul. Anyám beletaposott a gázba.

El kell ismerni, anyám nem várt eseményekre is előre tervezett. Biztos volt benne, hogy apám majd nyomunkba ered, ezért nem nyugatra kanyarodtunk a sztráda felé, amerre szülei laktak Indianában. Betty házához tartottunk egy olyan murvás úton, amit építkezésekre járó dömperek használnak, és apám nem is tudja merre van. Betty már nyitott garázsajtóval várt minket. Beálltunk a garázsba. Betty azonnal lehúzta a rolót, és lesben állva néztük, ahogy apám a Corvettjével minket üldözőbe véve a sztrádára kanyarodik. Szinte ott ment el az orrunk előtt, mi pedig azt vártuk, hogy végre besötétedjen. Sötétedéskor már a Skatelandben kellett lennie, és ki kellett nyitnia. Egy esélyt sem halasztott volna el, hogy pénzt ne keressen. Semmi más nem számított neki.

90 mérföldre Buffalótól megtörtént a baj. A régi Volvo megette az olajat és elkezdett füstölni. A hatalmas fekete füstfelhőket csak úgy pöfékelte ki a kocsi a kipufogóból. Erre anyám bepánikolt. Olyan volt, mintha addig a pontig tartani tudta volna magát, mélyen magába fojtva a félelmét, egy maszkot felvéve, amivel valami látszat nyugalmat erőltetett magára, de ezen a ponton,

mikor akadályba ütközött, teljesen összeomlott. Patakzottak a könnyei.

„Mit csináljunk most?” kérdezte tágra nyílt szemekkel. A tesóm, aki sosem akart volna lelépni, azt mondta forduljunk vissza. Én viszont tükön ültem. „Mit tehetek most?”

„Mennünk kell Anya!” mondtam. „Anya, mennünk kell!”

Egy benzinkútnál meg tudtunk állni, a semmi közepén. Hisztérikusan berohant, és egy telefonfülkéből azonnal Bettyt hívta.

„Képtelen vagyok ezt tenni, Betty.” mondta. „A kocsi lerobbant. Vissza kell mennem.”

„Hol vagy most?” kérdezte megnyugtató hangon Betty.

„Fogalmam sincs.” válaszolt anyám. „Fogalmam sincs arról, hol vagyok!”

Betty elmagyarázta neki, hogy keressen meg egy benzinkutast - akkoriban még minden kúton dolgoztak benzinkutasok - és adja át neki a telefont. A fickó elmondta, hogy épp most érünk majd Eire-be Pennsylvaniába, és miután Betty pár instrukcióval ellátta, visszaadta a kagylót anyámnak.

„Jackie, van egy Volvokereskedés és Szervíz Erie-ben. Ma este egy hotelben kell aludjatok, de a kocsit holnap reggel már elviheted oda. A benzinkutas fickó tesz most annyi olajat a kocsiba, hogy odáig biztonságban el tudjatok érni.” Anyám csak hallgatott, nem válaszolt. „Jackie? Hallasz engem? Tedd azt, amit mondok, és minden rendben lesz.”

„Igen. Rendben.” suttogta anyám érzelmileg kimerülten. „Hotel. Volvo kereskedés. Értem.”

Nem tudom ma milyen hely Erie, de akkoriban csak egyetlen normális hotel volt, ahol meg tudtunk szállni, a Holiday Inn, a Volvo kereskedés közelében. Követtük anyámat a recepcióhoz, ahol további rossz hírek vártak. Egy szobájuk sem volt szabad. Anyám magába roskadt. A bátyámmal ott álltunk mellette, cuccaink a szemeteszsákokban. Két lábon járó kétségbeesésként

néztünk ki mindhárman. Az éjjeli műszak menedzsere látta rajtunk, hogy súlyos a helyzet.

„Nézze asszonyom, meg tudok ágyazni Önöknek pótágyakon, a konferenciateremben.” mondta „Van vécé is, de kilenckor kezdődik a rendezvényünk, ezért korán kell kelniük.”

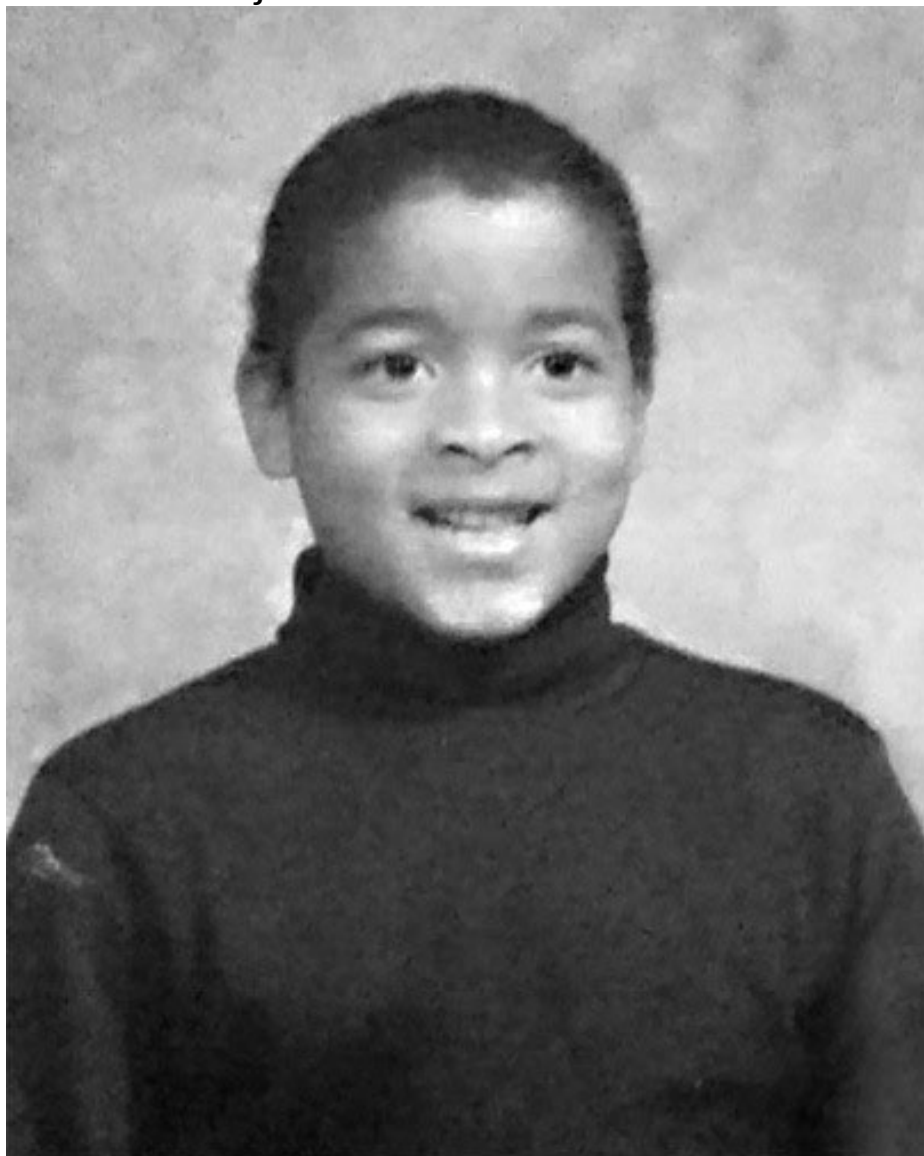
Ipari padlószőnyeg és fénycsövek vettek körül a konferenciateremben ahol megágyaztak nekünk, igazi személyes purgatórium volt az egész. Menekültek voltunk, a szakadék szélén lógva himbálóztunk a kötélen, de anyám nem tört meg. Az álmennyezet gipszkartonkockáit bámulta, amíg el nem aludtunk. Aztán kiment, beült a szemben levő kávézóba, és egész éjjel ott maradt, hogy a bringákat szemmel tarthassa és figyelje ki közeleg az úton.

Nyitáskor már kint vártunk a Volvo kereskedés ajtajában, és ez pont elég időt biztosított a szerelőknek, hogy még aznap meghozzák az alkatrészt és kicserélik mielőtt lejár a munkaidejük, aztán útnak indítanak minket. Naplementekor autóztunk ki Erieből, és nyolc órával később érkeztünk meg nagyszüleim házába, Brazilba, Indiana államba. Anyám sírt, ahogy a régi faház mellett leparkolt, pontosan tudtam, miért.

Jelentős eseményként éltem meg az érkezésünk, és ma is így érzek. Csak nyolc éves voltam, de már elkezdődött életem második szakasza. Nem tudtam mi vár itt, és nem is nagyon érdekelt. Azt tudtam mindössze, hogy elszöktem a Pokolból, és életemben először már nem voltam az Ördög fogságában.

Nagyszüleimmel töltöttük a következő hat hónapot. Másodikos lettem – immár második alkalommal – egy katolikus iskolában, amit Gyümölcsoltó Boldogasszonynak hívtak. Én voltam az egyedüli nyolcéves, senki nem ismételt évet, de nem volt kétség afelől, hogy szükségem is volt rá. Katherine nővérrel szerencsém volt, mert alig tudtam olvasni. A nővér alacsony volt, törekeny alkatú, hatvan éves, elől egy aranyfog ékesítette a mosolyát. Bár apáca volt, de nem járt apácaruhában. Mogorván, zupás

őrmesterként bánt velünk, akivel nem lehet viccelni, de nagyon bírtam a búráját.

Brazilban másodikos koromban

A Boldogasszony egy kis iskola volt. Katherine nővér tanított minket, elsősöket és másodikosokat egy tanteremben, és mivel 18 gyerek volt mindössze, nem testálta át másra a felelősséget, az oktatással kapcsolatos problémáim miatt nem mást hibáztatott, és ha valaki érzelmi gondokkal küzdött, lassú felfogású volt, vagy komiszan viselkedett, azt is magára vállalta. Az én történetem nem ismerte, de nem is kellett neki. Mindössze az volt a lényeg számára, hogy mikor beállítottam az udvarra, kezelésbe vegye az elmém. Minden oka meglehetett volna rá, hogy lepasszoljon

valami specialistának, vagy problémás gyerekként aposztrofáljon, de ez nem volt az ő stílusa. Még jóval azelőtt kezdett tanítani, hogy ezek a trendek bejöttek volna az oktatásba, nem keresett kifogásokat, és nekem pont erre a gondolkodásmódra volt szükségem ahhoz, hogy felzárkózzak.

Katherine nővér az oka annak, hogy ma nem bízom a mosolyban, és egy mogorva tekintetet láttán nem ítélek. Apám állandóan mosolygott, de szarba se nézett, morcos Katherine nővér viszont törődött velünk, törődött velem. Mindig a legjobbat akarta nekünk. Pontosan tudom, hogy így volt, hiszen plusz órákat foglalkozott velem, korrepetált, annyi ideig amennyi kellett nekem és képes voltam megjegyezni a leckét. Még év vége előtt másodikos szinten tudtam olvasni. Bátyám, az ifjabb Trunnis közel sem tudott ilyen jól beilleszkedni. Pár hónappal később már újra Buffalóban volt, árnyékként követte apámat, és úgy dolgozott tovább a Skatelandben mintha sohasem jött volna onnan el.

Anyámmal addigra saját helyre költöztünk: Egy kis 56 négyzetméteres lakásba Lamplight Manorba, egy állami lakásba, aminek a bérlése havi 7 dollárba került. Apám, aki napi több ezer dollárt keresett, három négy hetente küldött 25 dollárt gyerektartásként, míg anyám havi pár száz dollárért keccsolt egy áruházi állásban.

Mikor nem dolgozott, tanult az Indianai Állami Egyetemen, ami szintén fizetős volt. A lényeg, hogy nem jöttünk ki a pénzből, ezért anyám segélyre is beadta az igényt. 123 dollárt kaptunk havonta, meg pár ebédjegyet. Első hónapban kapott csak csekket, aztán rájöttek, hogy van egy autó a nevén, és kitették a segélyprogramból, mondván, ha eladja az autót, újra tudnak neki majd segíteni.

De ebben a városban, ahol 8000-en éltek nem volt tömegközlekedés. Autó kellett a suliba járáshoz, azzal járt anyám dolgozni, meg esti iskolába is. Eltökélt volt, hogy megváltoztassa a körülményeit és sikerült elintéznie a Gyereksegítő Program

segítségével, hogy a nagymamának küldjék a pénzt, de ettől még nem vált könnyebbé az életünk. Mit ért akkor 123 dollár?

Emlékszem egyik nap mikor hazafelé tartottunk, üres volt a tank mire hazaértünk, a hűtő is üres volt, és a villanyszámlát meg nem fizettük még be, a bankszámlánkat pedig lemerítettük. És volt egy kis befőttesüvegben aprónk, filléreket gyűjtöttünk benne. Levettem az egyiket a polcról.

„Anyá számoljuk meg mennyi aprónk van!”

Mosolygott. Apja arra tanította gyerekkorában, hogy minden aprópénzt amit talál az utcán, vegyen fel. Ő neki még saját tapasztalatai voltak a világválságról, és tudta milyen az mikor az ember padlót fog. „Sosem tudhatod, mikor kellhet neked.” mondta. Amikor a Pokolban éltünk és talicskával hordtuk haza a pénzt, röhejesen hangzott volna az elképzelés, hogy valaha is pénz nélkül leszünk, de anyám hű maradt gyerekkori szokásához. Trunnis lenézte emiatt, de most eljött az idő, hogy megnézzük mire is mehetünk az apróval.

Kiborítottuk a nappali padlójára, és összeszedtünk annyit, amivel kifizethetjük a villanyszámlát, tele tankolhatjuk a kocsit, és bevásárolhatunk. Még arra is futotta, hogy a Hardee's-be betérjünk egy hamburgerre. Sötét idők voltak, de a felszínen maradtunk. Épp-hogy-csak. Anyámnak nagyon hiányzott a bátyám, de annak nagyon örült, én beilleszkedtem és barátokra tettem szert. Jó évem volt a suliban, és mióta Indianába költöztünk egyszer sem pisiltem be éjszaka. Úgy tűnt gyógyulásnak indultam, de a démonjaim még nem tűntek el. Csak aludni tértek. Viszont mikor újra visszajöttek, az nagyon kemény volt.

A harmadik osztály már messze nem volt olyan jó, mint az előző év. Nemcsak amiatt, mert folyamatos írásmódra kellett áttérni, amikor épp még csak most kezdtem megbarátkozni igazán a nyomtatott betűk olvasásával, hanem azért is mert a tanárunk Ms.

D. távolról sem volt olyan, mint Katherine nővér. Még mindig kevesen voltak az osztályban, talán húszan voltunk összesen, harmadikosok és negyedikesek, de egyáltalán nem tudott velünk jól bánni, és nem foglalkozott velem annyit, amennyit igényeltem volna.

A problémák a felmérőkkel kezdődtek az első hetekben. Az enyém nagyon szarul sikerült. A többiekhez képest még mindig nagyon le voltam maradva, és nem tudtam lépést tartani az anyaggal, az előző éves anyag szintre hozásáról nem is beszélve. Míg Katherine nővér ezeket a jeleket úgy értelmezte, hogy több időt szánt rám, és napi szinten állított kihívások elé, Miss D. csak kibúvót keresett. Az első hónapban azt mondta anyámnak, hogy más iskola kell nekem. Egy „különleges tanulóknak” való iskola. Mindegyik gyerek tudja, mit jelent a „különleges”. Azt, hogy egész életedre megbélyegeznek. Azt jelenti, nem vagy normális. Magától ettől a fenyegető veszélytől egyik napról a másikra dadogni kezdtem. Tiszta ideg voltam a stressztől. Képtelen voltam a gondolataimat szavakba önteni és az iskolában ez még fokozottabban jelentkezett.

Gondolj bele milyen amikor te vagy az egyetlen fekete srác az osztályban, az egész iskolában és egyben abban a megaláztatásban is részed van, hogy te vagy a leghülyébb. Azt éreztem, hogy minden, amit teszek vagy mondok hülyeség, és egy idő után olyan rosszra vált a helyzet, hogy már nem is dadogtam, mint egy karcos lemez, ami mindig visszaugrik, hanem mikor felszólított a tanár csak ültem kukán. Teljesen megkukulva. Nem szóltam, mert nem akartam támadási felületet biztosítani, és meg akartam őrizni a méltóságom.

Miss D. nem is kísérelte meg, hogy együttérző legyen. Frusztrációba csapott át és dühét rajtam töltötte ki azáltal, hogy leordította a fejem, néha úgy, hogy egészen közel hajolt, kezével fogta a széktámlámat, arca csak centikre volt az enyémtől. Nem is tudta, hogy Pandora szelencéjét nyitja fel ezáltal. Volt idő, mikor

az iskola jelentette a biztos kikötőt, azt a helyet, ahol tudtam, nem tudnak kárt tenni bennem, de Indianában mindez kínzókamrává változott.

Miss D képtelen volt elviselni engem az osztályában, és a vezetés is támogatta ebben, amíg anyám pedig értem harcolt. Az iskolaigazgató beleegyezett abba, hogy maradhatok, ha anyám beirat egy logopédushoz és csoportos pszichiátriai foglalkozásokra is eljárrok az általuk ajánlott pszichológushoz.

A pszichológus irodája a kórház mellett volt, pont jó helyen ahhoz, hogy egy kisgyerekekben kétségeket ébresszen önmaga képességeivel kapcsolatban. Olyan volt az egész, mint egy tragikusan megrendezett film. Az agyturkász 7 széket állított fel félkörben maga körül, de voltak gyerekek, akik vagy nem akartak vagy nem tudtak leülni. Az egyik gyerek bukósisakban verte ütemesen a fejét a falba egész idő alatt. Egy másik gyerek felállt miközben beszélt az orvos, odasétált a sarokba és belepisált a szemetesbe. A mellettem ülő gyerek volt még a legnormálisabb a csoportban, ő azért volt köztünk, mert felgyújtotta és porig égette a saját házát! Emlékszem ahogy az első alkalommal a pszichológusra néztem és azt gondoltam: Kizárt, hogy idevaló lennék.

Ez az élmény jó pár szinttel feljebb vitte az idegességet, amit szociális közegben éreztem. A dadogásom teljesen elharapózott. A hajam is hullani kezdett, a bőrömön fehér foltok jelentek meg. A doki ADHD esetként diagnosztizált, és Ritalin írt fel, de ennél jóval komplexebb volt az esetem.

Toxikus stressz áldozata voltam.

Az a fajta fizikai és érzelmi zaklatás, aminek ki voltam téve, számtalan mellékhatást produkál a fiatal gyermekekben, amikor agyuk még igen gyors fejlődés szakaszában van. Ha ezek alatt az évek alatt az apád egy olyan gennyláda, aki felesküdt rá, hogy mindenkit elpusztít a házban, a stressz csúcsokat ér el, és ha ezek a csúcsok elég gyakran történnek, akkor a csúcspontokat össze

tudod kötni egy vonallal. Ez lesz az új alapvonal. Egy ilyen alapállapot folyamatos „üss vagy fuss” állapotban tartja a gyermekeket. Az üss vagy fuss jó eszköz, ha valódi veszélyben vagy, mert vagy kiélesít a küzdelemre, vagy arra, hogy elillanj a zűrös helyzetekből, de nem lehet ebben az üzemmódban rendeltetésszerűen élni.

Nem vagyok az a fickó, aki mindenre valami tudományos magyarázatot keres, de a tények, tények. Olvastam pár orvostól, hogy a toxikus stressz sokkal nagyobb kárt tesz egy gyerekben, mint a gyermekkénulás vagy egy agyhártyagyulladás. Saját magamon tapasztaltam, hogyan vezet tanulási és koncentrációs zavarokhoz, társasági paranoiához. Az orvosok szerint bekorlátozza a nyelvi készségek és a memória fejlődését, ami még egy tehetséges gyerek esetén is azt eredményezi, hogy nem képes visszaemlékezni arra, amit megtanult. Ha hosszútávon nézzük, egy olyan gyermek, mint én, sokkal nagyobb eséllyel van kitéve a későbbiekben klinikai depresszióknak, szívpanaszoknak, az elhízás veszélyének, és a rák kialakulásának, hogy a dohányzást, alkoholt, vagy kábítószer ne is említsem. Az ilyen családi háttérben nevelkedő gyermekek 53 százaléka kerül fiatal korban börtönbe. Az erőszakos bűntények elkövetésének az esélye 38 százalékkal nő az esetükben. Én voltam a reklámarca a „komoly veszélyeknek kitett gyermek” szakkifejezésnek. Nem az anyám volt az egyetlen, akinek törvényszerű, hogy a fia bűnözővé válik. Ha valaki csak a statisztikákat nézi, világossá válik: apám, Trunnis Goggins volt az oka, hogy az életem nagy sebességgel robotgott a pusztulást jelentő ösvényen a szakadék felé.

Nem maradtam sokáig a csoportterápián. És a Ritalint sem szedtem. A második alkalom után mikor anyám értem jött, beültem az anyósülésre és csak bámultam a távolba. „Anyá, nem jövök ide többet.” mondtam. „Ezek a gyerekek megzakkantak.” Egyetértett velem.

Ennek ellenére kárt tett bennem, ami történt velem. És annak ellenére, hogy nagyon hatékony technikákkal lehet kezelni az

ilyen toxikus stresszben szenvedő gyermekeket, jogosan állíthatom, hogy Miss D. nem részesült ilyen oktatásban. De nem hibáztatom a tudatlansága miatt. Akkoriban ez a tudomány még korántsem volt ennyire egzakt, mint ma. Egyet viszont tudok, Katherine nővér ugyanabban a lövészárokból harcolt, ugyanazon problémákkal, ugyanazon elfuserált családi háttérű gyerekekkel dolgozott, de nem uralkodott el rajta a frusztráció és megtartotta nagyon magas oktatási elvárásait velünk szemben. Gondolkodásmódja a következő mondatban volt szummázható: „Figyelj ide, mindenki más-más módon tanul, és mi együtt rájövünk majd arra, hogy te hogyan tanulsz a leghatékonyabban.” Rájött velem kapcsolatban, hogy az én tanulási módom az ismétlés. Én újra és újra meg kellett oldjam a problémákat más-más módon, és tudta, hogy ez időt vesz igénybe. Miss D. viszont mindenkit a hatékonyságon mért. „Vagy tartsd a tempót, vagy húzz el innen.” Volt az ő mantrája. Úgy éreztem sarokba szorulok. Tudtam, ha nem mutatok valamekkora fejlődést, akkor bizony egy „különlegeseknek” szánt fekete lyukban találok majd magam. Ezért meg is találtam a megoldást. Puskáztam, mint állat.

A tanulás kemény volt, főleg ilyen elcseszett aggyal, mint az enyém, de baromi jól megtanultam puskázni. Lemásoltam a barátaim háziját, a szomszédaimról meg mindent lelestem a dogairáskor. Még azokat a válaszokat is kimásoltam, amik a sztenderd vizsgakérdésekhez tartoztak, de nem számítottak be az osztályzataimba. Működött a dolog. Miss D-t lenyugtatták a javuló eredményeim, anyámat nem zargatták már az iskolából jövő telefonokkal. Azt hittem megtaláltam a megoldást a problémára, holott igazából csak egy sokkal mélyebb gödörbe ástam azzal magam, hogy a legkisebb ellenállás útját választottam. Problémamegoldó módszeremnek köszönhetően szart sem tanultam a suliban és egyre csak nőtt a távolság a tudásszintem és az elvárás között, ami hosszútávon megpecsételte a sorsomat. A megmentő áldása ezeknek a Brazíliában töltött éveknek az volt, hogy túl fiatal voltam ahhoz, hogy felfogjam milyen faji

előítéletekkel kell majd szembenézzek ebben a bunkók lakta új városban, ami új otthonot adott nekünk. Mikor te vagy az egyetlen a fajtádból, nagy a veszély, hogy a partvonalra szorítanak, gyanúsan néznek, és zaklatásoknak és megalázó emberi bánásmódnak leszel kitéve, bugris parasztok által. De az élet márcsak ilyen, és akkortájt még ilyenebb volt! Mire a valóság torkon rúgott, az életem már egy jól átsütött keserű ízű szerencsesüтивé vált. Mikor kettétörtem, mindig ugyanaz volt a közepén a papírszalagra írt szöveg: Kudarca születél!

ELSŐ KIHÍVÁS

A rossz lapokat már életem elején megkaptam, és nem is tudtam eldobni a kezemből, de minden életben vannak kihívások. Te milyen rossz lapokat kaptál az életben? Milyen szarságokkal kellett megküzdened? Megverték? Szexuálisan zaklattak? Állandóan kikezdték veled? Bizonytalanul érezted magad? Lehet, hogy pont az volt a korlátozó tényező az életedben, hogy túl sokat segítettek neked, kényelmes volt az életed és sosem kellett magad megerőltetned.

Jelenleg milyen tényezők korlátozzák a fejlődésedet és a sikeredet? Valaki esetleg a munkahelyen vagy suliban? Leértékelnek vagy kihagynak a lehetőségekből? Milyen esélyekkel indulsz hosszútávon? Lehet, hogy saját utadban állsz?

Vedd elő a naplód – ha nincs, vegyél egyet, vagy kezdj egyet írni a laptopon, tableteden vagy az okos telefonod jegyzeteiben és mindent részletesen írd le. Ne vedd félvállról ezt a gyakorlatot. Írd le a szaftos részleteket! Én is megmutattam neked a tigriscsíkos alsógatyámat, minden koszos részletét láttad az életemnek. Ha megbántottak, vagy még most is bántalmaznak, írd csak le a teljes sztorit. Adj formát a fájdalomadnak. Szívd magadba az erejét, mert bizony én mondom, ebből merítünk majd erőt neked.

A saját történeted fogod használni, ezt a kifogáslistát, ezek az okok, ami miatt semmire nem lehetsz képes tesznek majd képessé a legvégső hőstettekre és sikerre. Ez lesz az üzemanyagod. Jól hangzik, ugye? Most mondom, nem lesz vicces. De egyelőre ez még ne izgasson, Majd eljutunk oda is... A mostani feladatod az, hogy mindent listába szedj.

Mikor megvagy a listával, oszd meg azzal, akivel csak akarod. Néhány ember ezt a közösségi médián teszi meg, egy képet posztolva, és pár sort írva, hogy a múlt vagy jelenlegi körülményei milyen kihívások elé állítják. Ha Te is így akarsz tenni, csak bátran. A #canthurtme #badhand hashtageket használd. Egyénként csak vedd tudomásul és fogadd el a dolgot. Tedd azt, ami neked jól

működik. Tudom kemény, de ez a gyakorlat önmagában is erőt ad majd ahhoz, hogy felülemelkedj mindezenen.